

[Asioita joita ajattelin ennen](#)

Ennen ajattelin, että minussa on vikaa, että en kuulu tänne. Osittain vieläkin haluaisin kadota pois täältä planeetalta, mutta lähinnä siksi, että en halua olla osana lajia, joka roskaa ja saastuttaa. Myöskin joskus halusin kuolla.

Kuolleet artistit vetosivat sisimpääni ja ajattelin että en näkisi enää ikinä huomista. Silti olen vielä tässä. Totesin, että koin tietynlaisen masennuksen yhdessä vaiheessa. Kun edes ajattelin mitään, oli mielessä vaan pahuus ja että pimeys lankeaa sisääni ikuisesti. Siksi tein mitä rakastin, eli maalasin ja piirsin.

Vaikka sisääni tuli tunne joka tuhosi tunteitani ja osittain ajatuskykyäni. Ei se itseäni sisältäni riistänyt. Osasin ja halusin tehdä asioita jota rakastin enne ja jälkeen synkkyyden.

Kun aloin päästä pois pimeästä ajasta, aloin miettiä miten hyvin elämäni muuten on. Kun menen kouluun mulla on kavereita jotka rakastaa. Kotona monta lemmikkiä, jotka pitää musta ja mä niistä. Sisarus ja vanhemmat. Meidän koti on täynnä rakkautta. Mutta mä en sitä ennen huomannut.

Nyt mä sen huomaan ja en synkisty noin vaan. Mutta mun sisälle jäi vielä palanen sitä synkkyyttä, mutta se auttaa mua joskus, ei tunnu että on yksin. Mä vieläkin piirrän piruja ja kaikkea pahuuksia, mutta mä en tunne pahuutta mun sisällä.

Mulla on ihana perhe jota mä rakastan, ja mä rakastan sitä kuinka mun vanhemmat on outoja ja yllättäviä. Mä melkein siis tapoin itteni. Mä meinasin hukuttaa itteni, mutta... mä haluan elää vielä edes hetken. Ja muistaa kuinka ihana perhe ja suku ja ystäväpiiri mulla on. Eli mieti edes kahdesti ennen kun päätät hengestäs.